

Οι μεγαλύτεροι αδάμαντες του κόσμου, μετά τον άνωτέρω, είναι ο Κοχινόουρ, ή "Ορος Φωτός, ζυγίζων 103 καράτια. Άνήκειν εις κάποιον πρίγκιπα της Λαχόρης, αλλά τῷ 1850, κατὰ τὴν ἀλωσιν τῆς πόλεως, τὸν ἤρπασεν εἰς Ἀγγλος στρατιώτης καὶ τὸν ἐχάρισεν εἰς τὴν βασιλίσαν Βικτωρίαν. Ὁ Ἀντιβασιλεύς, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, εἰς τὸ Παρίσι, ὀφείλει τὸν ὀνόμα του εἰς τὸν Ἀντιβασιλέα πρίγκιπα Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀγοράσῃ ἀπὸ ἑνὸς Ἀγγλον, τὸν Θωμᾶν Πίττ, ἀντὶ δύο καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίων. Σήμερον ἀξίζει ἄνω τῶν δώδεκα! Ὑπῆρχεν ἄλλοτε καὶ ὁ περιφημὸς Μέγας Μογγόλος, ὁ ὁποῖος ἐξυγίζε 279 καράτια καὶ ἤξιζε πενήντα ἑκατομμύρια. Δυστυχῶς ἐγάρη καὶ κανεὶς δὲν εἰξεύρει τί ἀπέγεινεν. Ἄν σὰς βαστᾷ ἡ καρδιά, πηγαίνετε νὰ τὸν εὑρετε...

**

Ὑπάρχουν καὶ ἀδάμαντες τεχνητοί; Ὅταν λέγωμεν τεχνητοὶ ἀδάμαντες, δὲν ἐννοοῦμεν τοὺς ψευδεῖς, τὰ ἀνευ ἀξίας γυαλιά, μὲ τὰ ὁποῖα ἀπατοῦν τοὺς ἀπλουστέρους μερικοὶ κοσμηματοπῶλαι. Ἀλλὰ λίθους ἔχοντας ὅλα τὰ συστατικὰ τῶν φυσικῶν ἀδαμάντων καὶ κατασκευασθέντας διὰ χημικῶν μεθόδων.

Λοιπὸν, οἱ χημικοὶ κατάρθωσαν ἔως τώρα νὰ κατασκευάσουν ἄλλους πολυτίμους λίθους. π. γ. σαπφείρους καὶ ρουμπίνια. Ἀδάμαντας ὅμως ὄχι. Θεωρητικῶς τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολώτατον: Νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ κάθε ξένον στοιχεῖον ὁ ἀνθράξ καὶ ἐπειτα νὰ κρυσταλλωθῇ. Ἀλλὰ πρακτικῶς, παρουσιάζει τὰς μεγαλύτερας δυσκολίας. Ὁ καθαρὸς ἀνθράξ μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐννοεῖ νὰ κρυσταλλωθῇ.

Μόνος ὁ Γάλλος Μοασσάν, τῷ 1894, φουρνίζων κάποιαν χημικὰ προῖοντα εἰς τὴν ἡλεκτρικὴν κάμινόν του, ἡ ὁποία ἀνέπτυσσε θερμοκρασίαν 3,500 βαθμῶν (!!!), κατάρθωσε νὰ ξεφουρνίσῃ μερικοὺς μικροσκοπικοὺς ἀδάμαντας, κρυστάλλους πού εἶχαν διάμετρον μόλις ἡμίσεως χιλιοστοῦ τοῦ μέτρου. Κατεσκευάσε δηλαδὴ μᾶλλον ἀδαμαντόκονιν παρὰ ἀδάμαντας.

Ὅσον διὰ τὸν περιβόητον Λεμουάν, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο ὅτι εὑρε τὴν μέθοδον τῆς κατασκευῆς μεγαλειτέρων κάπως τεχνητῶν ἀδαμάντων, αὐτὸς ἀπεδείχθη ἀγύρτης καὶ ἀπατεῶν. Ὡστε, βλέπετε, τὸ πρόβλημα ἐξακολούθει νὰ μένῃ ἄλυτον, καὶ ὅσοι ἔχουν ἀδαμαντωρυγεῖα, εἰμποροῦν νὰ κοιμῶνται ἡσυχοί, ὅτι δὲν θὰ χάσουν πολὺ γρήγορα τὸ εἰσόδημά των...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Μ Ε Λ Η Ξ

Μπόραις, χιονιάς πού πέρασες, Ἑλῆά κοντή, καὶ γέρασες βροχάδες μὲ θυμό, μαζὺ τοὺς κ' οἱ ἀνέμοι, σοὺ σχίσαν τὸν κορμὸ καὶ τώρα ἔμπρός τους τρέμει.

Ἑλῆά, Ἑλῆά, πῶς βρέθηκες ἐδῶ καὶ πῶς βαρέθηκες τοῦ κάμπου τὴ ζωὴ; Σὺ μοιάζεις, μαρμαρμένη, τῆς νύκτας, πού πρωτὶ, μὲ τὴν αὐγὴ πεθαίνει.

Ἑσὺ, πού ὄψιν ἄλλαξες πόσαις φοραῖς δὲν στάλαξες τὸ λάδι σου σταλαῖς καὶ φῶς ὡς τώρα δίνει σὲ τόσαις ἐκκλησιαῖς. Γι' αὐτὸ μαζὺ σου σβύνει.

Ο Φ Ἀ Ρ Ο Σ

Ψηλὰ ποῦν' ὁ βράχος ὁ Φάρος μονάχος τῆς νύκτας γυρίζει, σὺ σκότος φωτίζει. Τὸ φῶς του, πού ρίχνει τὸ πέλαγος δειχνεὶ σ' αὐτὸν π' ἀρμενίζει, Σ' αὐτὸν δίνει θάρρος τῆς νύκτας ὁ Φάρος

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΝΙΚΗΦΟΡΑΚΗΣ
ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
"Ενδοξον Μέλλον"

Εἰς τὸν 112ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων
[1ῃ Διάπλασι 1909, σελ. 329.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ὉΝ χειμῶνα μόνον οἱ πλούσιοι, εἰς τὰ μεγάλα γεύματα, τρώγουν παγωτά. Ἀλλὰ τώρα τὸ καλοκαίρι τρώγουν ὅλοι. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἑὺχαρίστησις, ἀλήθεια, ὅταν ἡ ζέση ξηραίνει τὸ στόμα καὶ τὸν λαιμόν, νὰ κάθεται κανεὶς εἰς τὴν δροσιὰν τοῦ ὑπαίθρου καὶ νὰ ροφᾷ μίαν κρέμαν, ἓνα σιρόπι ἀπὸ καρπούς, μίαν μαρμελάταν, ἓνα καφέ μὲ γάλα, παγωμένα, στερεοποιημένα, χρωματισμένα, ἀρωματισμένα καὶ τὸσον κομψὰ φορμαρισμένα, ὅπως αὐτὰ πού σερβίρουν εἰς τὰ καλὰ ἀθηναῖκα ζαχαροπλαστεῖα. Σήμερον ἡ χρῆσις τῶν παγωτῶν ἢ τῶν παγωμένων ποτῶν καὶ γλυκισμάτων εἶνε γενική. Ὅχι μόνον ἡ καλὴ τάξις, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς τάπολαμβάνει. Τὰ λαϊκὰ ποτοποιεῖα καὶ ζαχαροπλαστεῖα, εἰς τὰς Ἀθήνας, κατασκευάζουν καλὰ καὶ εὐθύντα. Εἶνε δὲ καὶ τὸ γιὰ τὸ σὺ πού περιφέρεται μὲ τὰ καροτσάκια καὶ γίνεται ἀνάρπαστον εἰς τὰς συνοικίας, κατὰ τὰς φλογεράς μεταμεσημβρινὰς ὥρας.

Φαντάζεσθε καλοκαίρι χωρὶς παγωτά; Καὶ ὅμως ἡ ἐφεύρεσις δὲν εἶνε τὸσον παλαιὰ καὶ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, ἢ κατασκευὴ τοῦ παγωτοῦ δὲν ἦτο ἐδῶ οὔτε εὐκολος οὔτε κοινὴ. Μόνον τὰ μεγάλα ζαχαροπλαστεῖα ἐπολίουσαν. Διότι τότε κατεσκευάζοντο μὲ χιόνι, μὲ ἀληθινὸν χιόνι, τὸ ὁποῖον, εἰς τὰ μέρη μας τούλάχιστον, μὲ πολλοὺς κόπους καὶ μὲ μεγάλη ἐξοδα ἐπρεπε νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ νὰ διατηρηθῇ εἰς τὰ ὑπόγεια. Ὅταν ἤμουν παιδί, ἐνθυμοῦμαι, εἰς τὴν πατρίδα μου, τὴν Ζάκυνθον, ἔφερναν τὸ χιόνι ἀπὸ τὴν ἀπέναντι Κεφαλληνίαν, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοῦ Αἰνίου. Ἐν ἡ δύο μόνον ζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κάμνουν αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν. Καὶ αἱ ἀτελῆ τὰ παγωτά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης! Δὲν ἦσαν διόλου σπερεώτερα ἀπὸ μίαν σημερινὴν γρανίταν... Ἐλυωναν ἔως νὰ φθάσουν ἀπὸ τὴν παγωνιέραν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ δὲν ἔτρωγε κανεὶς παρὰ ἓνα κρύον σιρόπι.

Αἱ πρόδοι τῆς ζαχαροπλαστικῆς καὶ ἡ ἐπέκτασις τῆς παγοποιίας ἔκαμαν βαθμὴδὸν τὰ παγωτά μας ἄρθονα καὶ τέλεια. Σήμερον τάθηναϊκά εἶνε ἐφάρμιλλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἢ δὲ κατασκευὴ των, μὲ τὴν διὰδοσιν τοῦ τεχνητοῦ πάγου,

εἶνε πλέον διαδεδομένη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη καὶ εἰς χωρία. Καὶ ὅλοι τρελλαίνονται διὰ τὰ εὐεργετικὰ καλοκαιρικά γλυκίσματα: ἀπὸ τοὺς μεγάλους, πού ταπολαμβάνουν μὲ τόσην σθεαρότητα, ἔως τὰ μικρὰ παιδιὰ, πού τὰ φουσκῶν... διὰ νὰ ξεκρυώσουν.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποῖος ἐφευρε τὰ παγωτά; Ἀναγινώσκω εἰς μίαν γαλλικὴν ἐφημερίδα, ὅτι οἱ ζαχαροπλάσται τῶν παρελθόντων αἰώνων δὲν τὰ ἐγνώριζαν. Κατάρθωναν μόνον νὰ ἔχουν χιόνι, διὰ νὰ κρύβουν ὅπωςδὴποτε τὰ σιρόπια των, καὶ αὐτὸ τὸ ἐθεωροῦσαν μεγάλο κατόρθωμα. Μόλις περὶ τὰ μέσα τοῦ 12' αἰῶνος οἱ Ἰταλοὶ ἐσφρίσθησαν νὰ χρωματίζουν τὸ χιόνι καὶ νὰ τὸ ἀρωματίζουν μὲ ἄρωμα καφῆ ἢ βανίλλιας. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα, τὰ πρωτογενῆ παγωτά.

Ἀλλὰ τὸ 1760, εἰς τὸ Παρίσι, ὁ ζαχαροπλάστης Περκόπιος Γουλδέλλης ἤρρισε νὰ κατασκευάζῃ μὲ νέον σύστημα παγωτὰ ἀπὸ ὁπωριὰ καὶ ἀπὸ ἄνθη. Τὸ σύστημα τοῦ Γουλδέλλης εἶνε περίπου τὸ σημερινόν. Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἐφευρέτης καὶ ὁ εὐεργέτης. Ἀλλ' ἐκεῖνος πού τὰ ἐτελειοποίησεν ἀργότερα εἶνε ὁ περίφημος Βατέλ, ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ πρίγκιπος Κονδέ, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ'. Καὶ τώρα ὅσας ἀπολαμβάνετε τὰ ὥραιον παγωτῶν σας, εἰμπορεῖτε νὰ ἐνθυμησθε αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὲ κάποιαν εὐγνωμοσύνην.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Τιάρκος, δραπετὴς τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ἀνκίου, περιπλανᾶται εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων καὶ φθάνει ἐν ἀγνοίᾳ του εἰς τὰ Καρμίνια, ἐστὶν κλεπτὴν καὶ κακοῦργον. Εἰσέρχεται διὰ νὰ κοιμηθῇ εἰς μίαν ἀσβεστοκάμινον, καὶ ἐξυπνᾷ ἐν τῷ μέσῳ πέντε κλεπτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ φύγῃ, διότι νομίζουν ὅτι ἤκουσε τὰ μυστικά των.

Ἡ συζήτησις ἤρρισεν ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ ἀρχηγὸς τὴν διέκοψε.

— Σωπάτε σεῖς οἱ ἄλλοι, ἀνέκραξε, καὶ ἀφίστε με νὰνακρίνω ἐγὼ τὸ παιδί!

Καὶ ἐπειτα, μὲ ἡρεμὸν ὕφος, μὲ γλῶσσαν διαφέρουσαν ἐπαισθητῶς ἀπὸ τὴν χυδαίαν διάλεκτον τῶν ἄλλων, ἠρώτησε:

— Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν, μικρέ, ὅτι δὲν ἤκουσες τίποτε ἀπ' ὅσα εἶπαμεν ἐδῶ-μέσα πρὶν σὲ ἀνακαλύψωμε;

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, κύριε! ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος.

— Πολὺ καλὰ, ἐπέλαθεν ἡσύχως ὁ ἀρχηγὸς· ἐγὼ θὰ σοὺ τὰ πᾶ ὅλα.

Οἱ ἄλλοι τέσσαρες ἐκυττάχθησαν ἐκπληκτοί, μὴ ἐννοοῦντες πού ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ ἀρχηγὸς των. Ἀλλ' οὗτος τοὺς ἠτένισεν αὐστηρῶς, καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν ὅλοι, ὡς θηρία εἰς τὰ ὁποῖα ὁ δαμαστής ἐδειξε τὴν μάστιγα.

Οἱ κτηνώδεις ἐκεῖνοι κακοῦργοι εἶχον φαίνεται μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν εὐφυᾶ καὶ μορφωμένον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, τίς οἶδε κατόπιν τίνων περιπετειῶν καὶ ναυαγίων, εἶχε καταντήσῃ εἰς τὰ λατομεῖα, κλέπτῃς μεταξὺ κλεπτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐπιβληθῇ, ὥστε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ἐπὶ τέλους ὡς ἀρχηγόν. Κανεὶς ἄλλως τε δὲν ἤξευρε καλλιτέρα του νὰ καταστρώσῃ σχέδια, νὰ διαφύγῃ τὴν ἀστυνομίαν, νὰ διευθύνῃ τὰς ἐργασίας τῆς συμμορίας, ἢ ὁποῖα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του εἶχεν εὐμερῆσιν, καὶ διὰ τοῦτο κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ ἢ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ.

«Πέντε-ἕξ ἄνθρωποι, μὲ ἀπαισίας μορφάς...»
(Σελ. 222, στ. γ'.)

— Ἐλεγα λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ ἀρχηγὸς, ὅτι θὰ διηγήθῃ τὰ πάντα εἰς αὐτὸ τὸ παιδί.

Κανεὶς δὲν ἐνιγμήθη, καὶ εὐχαριστημῆνος διὰ τὴν εὐπειθειαν τῆς συμμορίας του, ὁ ἀρχηγὸς ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Τιάρκον:

— Μικρέ μου φίλε, οἱ κύριοι πού βλέπεις ἐδῶ καὶ ἐγὼ, θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἓνα μεγάλο κλέπτο. Μάλιστα! πρόκειται νὰδαιώσωμε τὸ σπῆτι ἐνδὸς προμηθευτοῦ τοῦ στρατοῦ, καὶ τὸ σπῆτι αὐτὸ εὐρίσκειται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μονσώ. Ἡ ἐπιχειρήσις εἶνε σπουδαία, διότι ὁ ἰδιοκτήτης εἶνε πλούσιος. Κατὰ τὰς πληροφορίες μου, ἔχει θαυμάσια ἀσχημὰ καὶ ἓνα χρηματοποικίοντο μεγάλο. Δυστυχῶς, ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει τὴν καλὴ συνήθειαν νὰ φρουρῇ τὰ πλοῦτά του μὲ ὑπηρετάς καλὰ ὀπλισμένους. Δὲν ἀρκοῦμε λοιπὸν ἐμεῖς, γιὰ νὰ τὰ βγάλωμε πέρα. Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ μᾶς χρειάζεται καὶ ἓνας μικρὸς, εὐκίνητος, διὰ νὰ φυλάττῃ ἐπάνω

ἀπὸ τῆς μάστιγας, ὅσην ὥρα θὰ ἐργαζώμεθα μέσα, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι, μιά φορὰ πού ἡ καλὴ τύχη σ' ἐστειλε στὴ συντροφιά μας, ἐσὺ θὰ μποροῦσες λαμπρὰ νὰ μᾶς κάμῃς αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν.

Σιωπὴ διεδέχθη τὸ λογιδριον τοῦτο. Οἱ κακοῦργοι ἐμεδίον, διότι ἐνόησαν ἐπὶ τέλους πού ἔτεινεν ὁ ἀρχηγὸς των. Καὶ ὁ Τιάρκος δὲν ἐτολμοῦσε ν' ἀποκριθῇ τίποτε πρὸς τὴν πρότασιν, ἢ ὁποῖα τὸν προσέβαλλε.

Ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τὴν διετύπωσε καὶ πάλιν:

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἠρώτησε, τί περιμένεις γιὰ νὰ μᾶς πῇς πῶς εἶσαι δικός μας;

— Ἀδύνατον! ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος.

— Διὰ τί;

— Διότι....

— Διότι;

Ἐπιτέλους ὁ μικρὸς βοηθὸς δὲν ἐκράτηθη καί, ἀναγκαστὴν διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀρχισυμμορίτου, ἀνέκραξε:

— Διότι δὲν εἶμαι κλέπτης ἐγὼ!

Ὁρμαγδὸς ἀγανακτήσεως ὑπεδέχθη τὴν τολμηρὰν ἀπάντησιν τοῦ Τιάρκου, ἀλλ' ἡ χαλκίνη φωτὸς τοῦ ἀρχηγοῦ ὑψώθη πάλιν καὶ ἐπεδολήθη.

— Ἄν δὲν εἶσαι κλέπτης, ἀνέκραξε μανιώδης, συλλαμβάνων τὸν Τιάρκον ἀπὸ τὸν λαιμόν, εἶσαι κατὰσκοπος, καὶ τότε θὰ τιμωροῦσθε ὡς τοιοῦτος... Διάλεξε!

— Δὲν θὰ γίνω κλέπτης, ποτέ, ἐπανελάθεν ὁ μαθητὴς μὲ θάρρος, καὶ τώρα ἀφίστε με νὰ φύγω.

Οἱ κακοῦργοι ἀπεκρίθησαν μὲ γέλωτας πρὸς τὴν ἀφέλειαν τοῦ παιδιοῦ. Νὰ τὸν αἰσούν νὰ φύγῃ;

— Ὅχι δά!... Τὸν ἤρπασαν δύο ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀπεγνωσμένην του ἀντίστασιν, μὲ ὅλας του τὰς καταπινομένας κραυγὰς, τὸν ἔδωσαν χειροπόδαρον. Ἐπειτα τοῦ ἐρίμωσαν τὸ στόμα μὲ ἓνα μαντήλι.

— Πού νὰ τὸν βάλωμε τώρα; ἠρώτησεν ὁ γίγας τὸν ἀρχηγόν: ἐστὶ πηγάδι;

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, εἶπεν ὁ ὠχρὸς νέος, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοί του ἔκραζαν Ἀ σ κ η τ ῆ ν· δὲν ἔχουμε καὶ καιρό... εἶνε τώρα μεσάνυκτα.

— Σωστά, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός· ἀφίστε τὸν ἐδῶ, καὶ δρόμο!

Ἀπὸ τὴν γωνίαν ὅπου τὸν ἐκύλησαν ὡς δέμα, ὁ Τιάρκος εἶδε τοὺς κλέπτας νὰ παίρνουν τὰ πιστόλια των, τὰ μαχαίρια των, καὶ νὰ διευθύνωνται πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἐποῖαν ἤνοιξαν.

Πρὶν ἐξέλθῃ, ὁ ἀρχηγὸς ἐχαιρέτησε τὸν αἰχμάλωτον διὰ νεύματος τῆς χειρὸς.

— Καλὴν ἀντάμωσι, μικρέ μου, τῷ

είπε· μετὰ δύο-τρεις ημέρας θὰ τὰ ξαναποῦμε... Δὲν θὰ καλοπεράσεις πολὺ 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἔτσι δεμένους ἐδῶ-μέσα· ἀλλὰ ποῖος σοῦ φταίει; 'Οποῖος δὲν θέλει νὰ γίνη κλέπτης, δὲν τὸ σκάζει ἀπὸ τὸ σχολεῖό του καὶ δὲν χώνεται ἐπὶ καμίνια τοῦ Παρισιῦ. Γεῖά σου!

Ὁ Ἀσκητής, ὁ ὁποῖος εἶχε συμπαθήσει τὸν Τιάρκον, προσεποιήθη, ὅτι κατ' ἐλθσμὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον, προφανῶς διὰ τὰ τὸν λύση. Ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὸν σκοπὸν του, τῷ εἶπε:

«Δὲν εἶμαι κλέπτης ἐγώ!...» (Σελ. 231 στ. γ')

— Πήγαινε μὲ τοὺς ἄλλους! δὲν ἔχεις πιά δουλειὰ ἐδῶ.

Καὶ ὠθήσας τὸν νέον πρὸς τὴν ἐξοδον, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τελευταῖος καὶ ἐκλείσσε τὴν θύραν.

Ὁ Τιάρκος ἤκουσε τὰ βήματα τῶν ἀπομακρυνομένων κακούργων, καὶ ἔπειτα τίποτε. Ἀκρα σιγή, θανάτου σιγή.

Ἦτο μόνος, σφικτὰ δεμένος, συστρεφόμενος ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀπελπίσαν, μέσα εἰς τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο σπήλαιον, μόλις φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν σβυνομένην πυρὰν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΝΟΜΙΣΜΑ

Τὴν πρωίαν τῆς 14 Μαΐου 1810, ἡ πελατεία τῆς Ταβέρνας τῶν Βοημῶν, — τὴν ὁποίαν ἐγνώρισαν οἱ ἀναγινῶσαι μας καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Τιάρκος καὶ ὁ συνοδὸς του ἔτυγον τόσῃ κακῇς ὑποδοχῆς ἐν μέρους τοῦ Παγκράτη, — ἦτο ἐξαιρετικῶς πολυάριθμος.

Βοημοὶ εἶχον συρρεῦσι εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, χάριν τῶν ἐορτῶν αἱ ὁποῖαι προηγέλλοντο ἐπὶ τῇ γεννήσει διαδόχου τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἡ ἰσόγειος αἰθουσα ἦτο γεμάτη,

τὰ δωμάτια τοῦ πτώτου πατώματος ἐπίσης, ὁ δὲ Παγκράτης, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Ζιτάνας, ἠγωνίζετο νὰ περιποιήθῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ ποικίλον πλῆθος.

Δύο-τρεις ἄρκτοι, δεμέναι ἀπὸ τοὺς κρίκους τοῦ ρύγχους των, ἐπερίμεναν τοὺς κυρίους των κυλιόμεναι εἰς τὸ χῶμα, ἐνῷ πύθηνοι ἀνερριχόντο ἐπὶ τῶν δένδρων τῆς αὐλῆς καὶ σκύλοι διάφοροι διεφίλονεσκον λυσσωδῶς τὰ κόκκαλα ποῦ τοὺς ἔρριπταν.

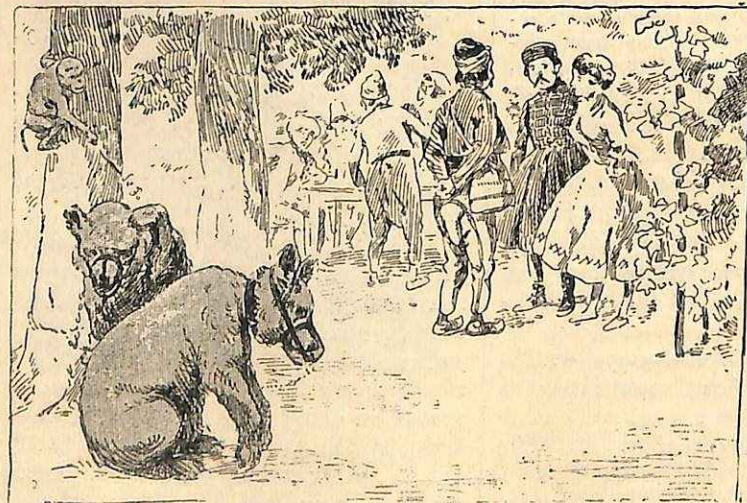
Οἱ βοημοὶ ὅμως, ἂν καὶ προερχόμενοι ἀπὸ διαφόρους τόπους, συμπεριφέροντο ἁρμονικώτατα. Ἐγνωρίζοντο ὅλοι, ὑπεχώρουν ἀμοιβαίως, ἐβοηθοῦντο καὶ ὠμίλουν μετὰ τῶν μίαν διάλεκτον κοινήν, διὰ τῆς ὁποίας συνεννοῦντο θαυμάσια.

Ἐξάρνα ἡ θύρα τῆς Ταβέρνας ἠνοιχθῇ καὶ ἐν παιδίον ὠχρόν, αἰματωμένον, ἐξηγνόμενον, μόλις κρατούμενον εἰς τὰ πόδια του, μὲ καταλασπωμένην στολὴν μαθητοῦ Λυκείου, παρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλι. Ὁ Ἡρακλῆς Παγκράτης, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὴν μνήμην, ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν μαθητὴν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκδιώξῃ πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

— Μπα, μπα; ἔκαμε· ὁ μικρὸς δὲν ἐκατάλαβε λοιπὸν πῶς δὲν ἔχει δουλειὰ ἐδῶ;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸ παγκράρι του, διὰ νὰ προβῇ εἰς νέαν ἐξωσιν. Μόλις τὸ παιδίον ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ταβέρναν, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν ἀποτόμως εἰς τὸ πάτωμα, λιπόθυμον.

Οἱ βοημοὶ καὶ ὁ κάπηλος ἐπλησίασαν

«Ἄρκτοι δεμέναι ἀπὸ τοὺς κρίκους τοῦ ρύγχους των...» (Σελ. 232 στ. β')

ἀμέσως τὸν Τιάρκον, καὶ παρετήρησαν, ὅτι καὶ τὰ δύο του χέρια εἶχον ἐγκαύματα φρικώδη. Μὲ τὸ ἐν ἐκράτοῦσε σφικτὰ τὸ χρυσὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσει ὁ βασιλεὺς Βοδόγ ὡς φυλακτὸν.

Μόλις τὸ εἶδεν ὁ Παγκράτης, καὶ ἀμέσως ἠλλάξε τρόπον καὶ διάθεσιν.

— Φίλοι! ἀνέκραξεν· αὐτὸ τὸ παιδί μ' ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως Βοδόγ. Νὰ τὸ βοηθήσωμεν ἀμέσως!

Συγχρόνως ἐσήκωσε τὸν Τιάρκον ὡς πτερόν καὶ τὸν ἐξάπλωσε ἐπάνω εἰς τὸ παγκράρι. Ὅλοι οἱ βοημοὶ τὸν περιεκύκλωσαν, πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ σώσουν τὸν προστατευόμενον τοῦ σεβαστοῦ βασιλέως των. Ἀλλοὶ τοῦ ἐπλυναν τὸ χλωμόν πρόσωπον καὶ τὰ κολλημένα του μαλλιά μὲ νερόν συγκερασμένον μὲ ὄξος· ἄλλοι ἀνέσταν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν δισακκίων των θαυματουργὰ ἱατρικά, ποῦ τὰ γνωρίζουν, ὡς λέγουν, μόνον οἱ βοημοὶ καὶ μόνον βοημοὺς θεραπεύουν μὲ αὐτά... Μία γραῖα ἰσπανὶς τοῦ ἔχυσεν εἰς τὸ στόμα μερικὰς στάλας... ἕνας ἄλλος Ἀτσίγγανος τοῦ ἄλειψε τὰ καυμένα χέρια μὲ μίαν ἄσπρην ἀλοιφήν...

Μετὰ μίαν ὥραν συντόνων περιποιήσεων, ὁ Τιάρκος ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συνέρχεται.

Αἱ πρῶται του λέξεις, μὲ ἀσθενή φωνήν, ἦσαν:

— Τὸ χρυσὸ νόμισμα!... Κίνδυνος μεγάλος... ἔχω τὸ χρυσὸ νόμισμα!..

Ὁ Παγκράτης ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Τῷ ἔδειξε τὸ πολύτιμον μετάλλιον καὶ τῷ εἶπε:

— Ἡσύχασε... Νὰ το, ἐγὼ τὸ ἔχω. Σεύρω ἀπὸ ποῖον ἔρχεσαι... γύρω σου δὲν ἔχεις παρά φίλους...

Ὁ χρὸν μειδίσμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Τιάρκου.

— Πεινῶ, ἐψιθύρισε.

— Τὸ δυστυχισμένο! ἀνέκραξαν οἱ βοημοὶ· εἶνε πεθαμένο ἀπὸ τὴν πείναν!

Ἀμέσως ἔτρεξεν ἡ Ζιτάνα καὶ ἔφερε μίαν σούπαν βοημικήν, ἀπὸ ἐκλεκτὰ κρέατα καὶ γόρτα εὐδῶδη.

Τὸν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά της καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε μόνη της, κουταλιά-κουταλιά. Καί τότε, ὡς διὰ μαγείας, τὰ μάτια του ἐγείναν ζωηρότερα, αἱ παρειαί του ἐχρωματίσθησαν, ὁ σφυγμὸς του ἐδυνάμωσεν, τὸ παιδί ἀπανῆλθεν εἰς

τὴν ζωὴν. Μὲ προσοχὴν καὶ λεπτότητα, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν χονδρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὁ Παγκράτης τὸν ἐπῆρε τότε καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐφωδιασμένην μὲ πολλὰ μαξιλάρια.

— Εἶμαι καλλίτερα, εἶπεν ὁ Τιάρκος κυττάζων τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τὸν περιεστούχιζαν μὲ συμπάθειαν· σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ μετ' ὀλίγον εὔρε τὴν δύναμιν νὰ τοῖς διηγηθῇ ὅλας τὰς δεινὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὑπέστη μετὰ τὴν φυγὴν του ἀπὸ τὸ Λύκειον.

Διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ὅταν εὐρέθῃ μόνος, δεμένος, ἡμιθανὴς ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον εἰς

τὸ σπήλαιον ὅπου τὸν εἶχον ἐγκαταλείψῃ οἱ κλέπται, ὁ Τιάρκος ἐκλείσσε τὰ μάτια, ἀποφασισμένος νὰ ποθῇ.

Ἀλλ' ὅταν, μετὰ πολλὰς ὥρας ἀγωνίας, ἐξημέρωσε, τὸ ἀσθενὲς φῶς, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται ἀπὸ τὰς ἀτελῶς συνηρμοσμένας σανίδας τῆς θύρας, τῷ ἔφερε κάποιαν ἐλπίδα. Ἐκάμε νέαν ἀπόπειραν νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε παρά νὰ τὰ σφίξῃ περισσότερον.

Ἐξηγνόμενος, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν του νὰ πεσῇ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀλλὰ τὰ κινήματά του τὸν εἶχαν κάμῃ νάλλάζῃ πλεονόν. Ἀντὶ νὰ εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ σπηλαίου, ὅπως ἦτο ὅλην τὴν νύκτα ἔδλεπε τώρα πρὸς τὴν θύραν.

Ἰπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, ἐκύτταξε καλὰ

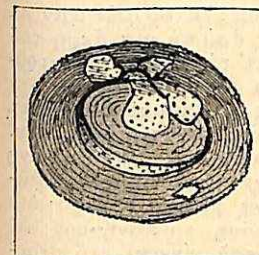
τὴν φυλακὴν του, ἡ ὁποία ὠμοιάζε σχεδὸν μὲ τάφον. Ἐξάρνα μίαν τελευταίαν ἐλπίδα τὸν ἐγαλβάνισε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, διεσταλμένοι, προσηλώθησαν εἰς ἓν σημεῖον... Εὐρε τρόπον σωτηρίας!... Μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, ἔρπει σιγά-σιγά πρὸς τὰ λείψανα τῆς πυρᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνάψῃ τὴν νύκτα οἱ κλέπται καὶ ἡ ὁποία ἔκαιεν ἀκόμη ὑπὸ τὴν τέφραν... Θὰ προσπαθῇ νὰ θράσῃ ἕως ἐκεῖ, θὰ καύσῃ τὰ σχοινία ποῦ τὸν δεσμεύουν, καὶ ἴσως θὰ ἡμπορέσῃ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ... Καὶ ἔρπει μὲ τὰ γόνατα, μὲ τὸ πηγρῶνι, καὶ προχωρεῖ βραδέως, ὡς ἔρπετον πηλῶν-μένον...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωση!

Εἰς μίαν λουτρόπολιν τῆς Γαλλίας ἐδόθη κατ' αὐτὰς νυκτερινὴ ἐορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκάησαν καὶ πυροτεχνήματα.

Τὸ ξύλον μιᾶς ρουκέτας, ἡ ὁποία ἀνῆλθεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη, ἔπεσεν εἰς τὸ κεφάλι νεαρᾶς Ἀγγλίδος, ἀλλ' ὡς ἐκ θαύματος, ἐτρέψθη μόνον τὸ χεῖλος τοῦ καπέλου της καὶ ἐπέραςε, χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ διόλου. Ἡ Ἀγγλίς, ἡ ὁποία ὀλίγον ἐλείψε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὴν ρουκέταν, ἐφωτογράφησε τὸ καπέλον της εἰς ἀνάμνησιν.

Πρόβλημα

(Ἑστάνη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ι. Γκαρπολά)

Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ
Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ

Ὁ ἀγρὸς αὐτὸς ἔχει 24 δένδρα, ἦτοι 8 πορτοκαλέας (Π) καὶ 16 μηλέας (Μ). Ἐπειδὴ δὲ τὸν κληρονομοῦν δύο ἀδελφία ἐξ ἴσου, πρόκειται νὰ διαιρεθῇ εἰς ὀκτώ ἴσα καὶ ὅμοια μέρη, καθὲν τῶν ὁποίων νὰ ἔχῃ ἀπὸ μίαν πορτοκαλέαν καὶ δύο μηλέας.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, δόξ. Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λῦτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθόμενον δι' ἐν ἑτοί, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἢ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Διπλῇ εἰκῶν

δα καὶ μεγάλον σαρίκι.

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ τὸν βασιλεῖα μιᾶς νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, φερόντα στέμμα ἀπὸ πετρά. Ἀντὶ τὴν ἀντιστρέψετε ὅμως, θὰ ἰδῆτε ἄλλο πρόσωπον, μὲ μικρὰν γενειάδα καὶ

Περίεργον φαινόμενον

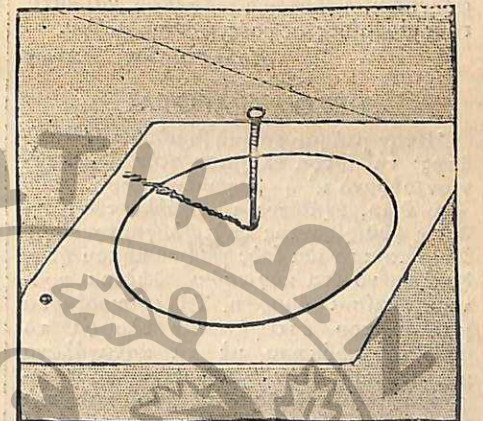
Ἡ φιάλη αὕτη περιεῖχεν ἀφρώδες ποτὶν, τὸ ὁποῖον, μίαν νύκτα, ἀνέβη νὰξεν τὸν φελλὸν καὶ ἐξερχόθη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θερμὸκρασία τοῦ δω-

ματίου ἦτο πολὺ κάτω τοῦ μηδενός, τὸ ὑγρὸν, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν φιάλην, ἐπά-

γωσε, καὶ τὸ πρῶν, ἄνωθεν τοῦ στομίου, εὐρέθῃ τὸ στερεὸν αὐτὸ τόξον ποῦ βλέπετε, εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ ὁποίου ἦτο ἀκόμη προσκεκολλημένος ὁ φελλός.

Τοῦτο συνέβη πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εἰς μίαν πόλιν τῆς Φιλανδίας.

Παίγνιον

Κόψατε ἕνα κύκλον ἀπὸ ἄσπρον χαρτί καὶ καρφώσατέ το εἰς τὸ τραπέζι μὲ μίαν καρφίτσαν ἀπὸ τὸ κέντρον του. Ἡ καρφίτσα θὰ ρίψῃ βέβαια ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ μίαν σκιά. Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ μετακινήσατε αὐτὴν τὴν σκιά, χωρὶς νὰ ἐγγίξετε οὔτε τὴν καρφίτσαν οὔτε τὸ χαρτί;

Ἀνάψατε ἕνα σπέρτον καὶ κινήσατέ το περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς καρφίτσας ὥστε νὰ διαγράψετε κύκλον. Ἡ σκιά θὰ περιστραφῇ ἀσταίστατα.

Δύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης τοῦ 26 φυλλαδίου

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐλθροῦ σχηματίζεται εἰς τὰ δεξιὰ τῆς εἰκόνης, μεγάλην, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ἐφάνουσα ὡς τὸ χεῖρ τοῦ σταυροφόρου, φαίνεται δὲ ἐὰν ἀντιστραφῇ ἡ εἰκὼν.

*'Ιδε τὸν 'Ο-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ, Κεφ Β

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙΡΟΥ

Ἡμέραν τινὰ ἐξύπνησα λίαν πρωὶ καὶ ἀντὶ νὰ πηδήσω ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἔμεινον ἐντὸς αὐτῆς δόκλῃρον περὶ ὅπου ὥραν κυλιόμην. Τότε ὑπελόγησα διὰ τῶν μικρῶν μου ἀριθμητικῶν γνώσεων, ὅτι χάνον οὕτω μίαν ὥραν ἐκαστὴν πρωΐαν, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους χάνω τριάκοντα δλοκλήρους ἐργασίμους ἡμέρας. Πόσον δυστυχῆς, εἶπον, ἐάν καθ' ἕκαστον χρόνον τῆς ζωῆς μου ἔμεινον κλινῆς τριάκοντα ἡμέρας ἀνευ ἐργασίας, ἀνευ ὠφελείας, καὶ ἐκ τῶν ἐτοιμῶν ἐξοδεύω! Διὰ τοιοῦτον νὰ χάνω τόσον πολυτίμον καιρὸν; Ἐκτοτε, ἅμα ἀκούω τὴν αὐγὴν τῶν πετεινῶν λαλοῦντα, πηδῶ ἀπὸ τὴν κλίνην μου. Ἐσκέφθην δὲ ὅτι αἱ ὥραι εἶνε τὸ νόμισμα τῆς ἡμέρας, καὶ αἱ ἡμέραι τὸ νόμισμα τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ὁ καιρὸς, ὅστις παρήλθε, δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Ἀς μὴ ἀφίνω λοιπὸν, εἶπον, νὰ παρέρχωνται ἀνωφελῶς αἱ ἡμέραι μου, αἱ στιγμαὶ μου, ἅς μὴ χάνω τὸ πολυτίμον νόμισμα τῆς ζωῆς. Ἴδου λοιπὸν καὶ ἄλλο βῆμα πρὸς φρόνησιν, ἡ οἰκονομία τοῦ καιροῦ, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς, χρόνον φείδου.

Κορυθαίολος Ἐκτωρ

ΠΕΖΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἦταν μιά μαγευτικὴ βραδιὰ τῆς ἀνοιξέως· τὰ ἄστρα ἔλαμπον στὸν ὑπερῶν οὐρανὸν καὶ ἡ μυρωμένη αὐρά, σὰν χέρι θεοῦ, ἐχάιδεε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ψυθιρίζοντας· αὐτὰ λόγια τρυφερά. Στὴν πρᾶσινάδα ἐνὸς μικροῦ κήπου ἦταν ξαπλωμένο ἓνα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, ἑξαίσιον ὁμορφο. Τὰ σγουρόξανθα μαλλιά του ἔσπερναν ἑλαφρὰ τὸ ἀγκύλ του πρόσωπο μὲ τὰ καταγάλανα μάτια, ποὺ στὴν χαϊδευτικὴ τους ἐκφραση ἀντανάκλουν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Δίπλα του ἦταν καθισμένη ἡ μητέρα του· καὶ οἱ δύο μαζί ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸ τὴν μαγευτικὴν εἰκόνα τῆς φύσεως.

—Τί ὁμορφα ποὺ εἶνε ἀπόψε, εἶπε ἑξαφνα τὸ ὁμορφο κοριτσάκι καὶ κύτταξε μὲ χαμόγελο τὴν μητέρα του.

Ἐπειτα, ἀλλάζοντας τόνο, εἶπε: Πῶς θάθελα ν' ἄξευρα τί νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανὸν· ἴσως ἐκεῖ εἶνε μιά ὁμορφότερη ζωὴ.

—Πραγματικά, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ μητέρα ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἶνε πάντοτε ὁμορφα· ἐκεῖ κατοικοῦν τὰ ξανθὰ ἀγγελάκια τὰ ὁποῖα καθημερινῶς ὑμνοῦν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖ πάντοτε ὁ οὐρανὸς εἶνε γαλανὸς καὶ στὸν ἀπέραντο θόλο, μόνον τὸ γέλιο καὶ τὸ τραγοῦδι ἀντηχοῦνε.

Τὸ ὁμορφο κοριτσάκι, στὶς λέξεις αὐτῆς τῆς μητέρας του, δὲν ἔδινεν ἀπάντησιν· ἀλλ' ὅταν τὸ βράδυ ἔκαμε τὴν προσευχὴ του, παρεκάλει τὴν Παρθέναν νὰ τὸ φέρῃ στὸν οὐρανόν, ὅπου μαζί μὲ τὰ Χερουβείμ νὰ ψάλλῃ τοὺς ὕμνους πρὸς τὸν παγκόσμιον δημιουργόν.

Ἐκοιμήθηκε τὸ ὁμορφο κοριτσάκι καὶ τὴ νύχτα ἡ ἀόψα του ψυχὴ ἐπέταξε πρὸς τὸ γαλάζιον οὐρανόν, ποὺ ἐνώνεται μὲ τὴ θάλασσα, καὶ τὸν ὁποῖον τόσο πολὺ ἐπιθυμοῦσε.

Ξανθὸς Ἰππότης

ΚΑΛΛΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

—«Ποῦ πετᾷς, διαβάτη, καὶ ψηλά ὅλο βλέπεις; ποῦ θέλεις νὰ φθάσῃς; εἶσαι βιαστικά; Τὰ βαρεῖα φτερά σου δὲν βοηθοῦν· ποῦ τρέχεις μὲ ὀψι ξαναμμένη μὲ τρελλὴ ματιά;»

—«Τὰ φτερά δὲν φθάνουν, μὰ ἡ λαχτάρα πόσο πόσο δυναμώνει πόδια ἀσθενεία! Βλέπεις πέρα ἐκεῖνους; γιὰ νὰ τοὺς σιμῶσω ἡμέρα νύχτα τρέχω μ' ἑλπίδα γλυκεῖα.»

—«Ἀσκεπε διαβάτη, κ' ἂν τοὺς φθάσῃς ἄκου, ἄκου ποῦ σὸ δῶ, θὰ εἶσαι ὁ ὑπερνός. Μὰ ἂν μαζί μὲς μείνῃς, πρῶτος σὺ ἂν ὄλους ἴσὸ δειλὸ μὲς βῆμα θὰ εἶσαι ὁ ὀδηγός.»

—«Ταπεινὲ! τὸ δρόμο μὴ ἄδικα μοῦ χάνεις! ἄφες με νὰ τρέξω πίσω ἀπ' τοὺς στερνοὺς. Κάλλιον τελευταίος μέσα ἴσους μεγάλους παρὰ πρῶτος πρῶτος ἀπ' τοὺς ταπεινοὺς!»

Ἀφρόκριτος

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ ΜΑΛΩΜΑΤΑ

Ὁ παπποῦς μου μὲ τὴν κυραμάναν μου γένονταν πολλὰς φορὰς ἀπὸ δυὸ χωριά· μάλλον οἱ μακαρίτες γιὰ τὰ χωριά των, ποῖο εἶνε περισσότερο πολιτισμένον, ποῖο ἔχει εὐγένεια καὶ πολιτικὴ καὶ ποῖο ἔχει χωριατοσύνη καὶ ξεστοπισιὰ. Καὶ ἔλεγε ὁ παπποῦς μου στὴν κυραμάναν μου.

—Στὸ δικό σου τὸ χωριὸ ἔχουν ψευτο-λιτικὴ καὶ μεγάλη ἀδιαντροπία. Ἀκούστηκες ποτέ, νὰ ἔχῃ τόσους ξένους ἡ μάνα σου στὸ σπῆτι τῆς ποῦ πῆγαν στὰ πιστόφια του κορυταῖοι τῆς, τῆς ἀφεντιάς σου, καλεσμένοι ἀπὸ τ' ἐμένα τὸν γαμβρό τῆς, καὶ νὰ βάλῃ τὰ μουλάρια στ' ἄλῳν νὰ τῆς ἀλωνίσουν τὸ σιτάρι;

—Τί νὰ τοὺς ἔκαμε; Κάθισαν τρεῖς ἡμέρας ποὺ ἦταν τὸ πανηγύρι τῆς Ἁγίας παρασκευῆς, θέλησαν χωρὶς ντροπὴ νὰ καθίσουν καὶ τὴν ἄλλη ποῦ ἦταν σχολή.

—Τοὺς κράτησεν ἡ ἰδία.

—Ἐπρεπε νὰ τοὺς πῇ —φευγάτε; Ἦταν οὐστὸ νὰ τῆς ἀφήσουν τὸ ἔχει γειά, νὰ καθαλιεῖσουν τὰ μουλάρια των καὶ νὰ κινήσουν καρβάνι ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς καὶ νὰ γυρίσουν πάλι πίσω, δεκαπέντε νομάτοι;—Βρὲ παιδιὰ, βρὲ παιδιὰ (αὐτοῦ ἡ μακαρίτισσα κυραμάναν μου χόνδραινεν τὴ φωνὴ τῆς καὶ τὴν ἔκανε ἀνδρῆκα) γυρίστε πίσω, δὲ θέλει ἡ συμπεθέρα νὰ φύγωμε· ἀκόμα, λέει, βαστάει τὸ πανηγύρι. —Αἱ φρε γυρίζετε, δὲ χαλάμε τὸ κατήρι τῆς κυραμοπεθέρας. Ἔτσι φώναζαν σὰ στὸ λόγγο, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μιά ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν ἄλλη. Οὕτε ντροπὴ ἀπὸ τὸν κόσμο οὐτε τίποτε.

—Βέβαια, ἔλεγε ὁ παπποῦς μου ῥῶτα ἡμένα ποῦ τὴν ἄκουσα τὴ μάνα σου. (Ἐδῶ ἀρχίζε ὁ παπποῦς μου νὰ φιλαῖν τὴ φωνὴν τοῦ σὰ γυναικίτσου).—Ἀχ παιδάκια μου, γιὰ νὰ φύγῃς σήμερα; δὲν κάθιστε νὰ σχολάσῃ τὸ πανηγύρι; Δὲ βλέπετε τί χορὸς ποῦ γίνεται στὸ μεσοχώρι, δυὸ ζυγία βιολιά, ἀχώρια οἱ ἄνδρες ἀχώρια οἱ γυναῖκες, καὶ θὰ ξενοτήσουν χορεύοντας. —Τὸ πῆραν ἡ αὐστὸ κ' αὐτοὶ καὶ γύρισαν. Κόσμος ἄδρος χωρὶς πονηριές. Ἦταν ἀνθρωπιά ὅμως νὰ βάλῃ ἀπὸ τὰ χαράγματα τὰ μουλάρια μας στ' ἄλῳν; καλὰ ποῦ δὲν ἔβαλε καὶ μᾶς νὰ τῆς λυχνίσουμε τὸ σιτάρι! Στὸ χωριὸ σου, ἡμροστὰ σὲ γλυκομιλοῦν καὶ πίσω σὲ μουντζώνουν.

—Ὅχι δά, ἔλεγε ἡ κυραμάναν μου, σὰν ἐδῶ στὸ δικό σου τὸ χωριὸ, ποῦ σὲ μουντζώνουν κατὰμουτρα.

Φαιδρὸς Ἀδάμας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὰ γαλλικά τοῦ Τοτοῦ.
—Μαμμά, πῶς λένε γαλλικὰ τὸν παπᾶ;
—Ἀμπέ.
—Ἀμὴ τὸ Γάλλο;
—Φρανσαί.
—Τὸν Παπαγάλο λοιπὸν τὸν λένε Ἀμπεφρανσαί;

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίγους

Ὁ Διδάσκαλος: —Τί εἶπεν ὁ Πιλάτος ἅμα ἔπλυνε τὰς χεῖρας του;

Ὁ Μαθητής: —Δόστε μου μίαν πετσέτα.

*Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σμαρτίνου

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομητὰ, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλίπητὶ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-
νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διέσθιναν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 117^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[*Ἴδε Διάπλαιν τοῦ 1909, σελὶς 403.]

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πόσας ὁρθὰς καὶ ἀπλῶς δημοσιεύσους Ἀσκήσεις ἔστειλεν ἕκαστος, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν αἱ ἐκτάκτως ὠραῖαι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου. (Μεταξὺ δύο ἐχόντων τὸ αὐτὸ ἄθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον.) Ὁ τρίτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ εἰς ἕκαστον ἀπονεμόμενα Βῆματα.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τῶν Ἀσκήσεων τὴν ἡλικίαν των).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζιχὰ-Χα-νούμ, 15+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκεῖα Παριδά, 15+11 [13Ε].—Δάφνης Κλωνάρι, 15+10 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δεκαπενταετής Πολαρχος, 15+9 [12Ε].—Ἰωάννα Ἀδρη, 15+9 [12Ε].—Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 14+9 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀθανάσιος Διάκος, 13+9 [11Ε].—Σεμὸν Ἰον, 14+8 [11Ε].—Ἰδεο-λάττης, 14+8 [11Ε].—Πίους-Παίρις, 14+8 [11Ε].—Τὸ Πόνου τὸ Χαμόγελο, 14+8 [11Ε].—Ἰδανικότης, 15+7 [11Ε].—Γεώργιος Στ. Λιβαδάς, 15+6 [10Ε].—Γλυκο-χάραμα, 13+7 [10Ε].—Ἵμνος τῆς Κρήτης, 13+7 [10Ε].—Τὸ Σβυστὸ μας Κανόηλι, 13+7 [10Ε].—Δεῖλ-Σουλτάνα, 14+6 [10Ε].

—Ἐπερωσιτῆς τοῦ Ἐθνους, 14+6 [10Ε].—Γαλανὴ Σταυροφόρα, 13+6 [9Ε].—Ἀπόλλων, 13+6 [9Ε].—Ἐλμα Ζακυνθία, 14+5 [9Ε].—Ἀργαστος, 12+6 [9Ε].—Τσακί-ζης Μεχμέτ, 12+6 [9Ε].—Νηρεὺς, 13+5 [9Ε].—Δοξαμένη Γαλανόλευκη, 11+6 [8Ε].—Α. Σ. Σαλαμάγκας, 12+5 [8Ε].—Ἀκάν-θως Στέφανος, 12+5 [8Ε].—Ἀνακρέων, 12+5 [8Ε].—Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης, 10+6 [8Ε].—Μικρὸς Κοπηλάτης, 9+6 [7Ε].—Ἀρμονιζόμενος, 10+5 [7Ε].—Καμάρι τῆς Μάνας, 12+3 [7Ε].—Ζήτω ἡ Χίος, 10+4 [7Ε].—Μαῖρα Μάνα, 10+4 [7Ε].—Σε-νιτέμο Πουλί, 10+4 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέα Σελήνη, 8+4 [6Ε].—Χρυσόκομος Νύμφη, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γέρδιος Δε-σμός, 15+9 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνθουσιώ-δης Ἑλλην, 15+8 [11Ε].—Ἐγγονος Αὐτο-κράτορος, 14+8 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κάμμεν, 15+7 [11Ε].—Μία τῶν Χαρίτων, 13+8 [10Ε].—Θρίαμβος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 13+8 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐξορίστος Βασιλιάς, 13+7 [10Ε].—Φιλί τῆς Μάνας, 13+7 [10Ε].—Κωνσταντῖνος Ἐμμανουήλ, 15+5 [10Ε].—Βάρκα τοῦ Κανάρη, 15+5 [10Ε].—Γλυκεῖα Ἑλπίς, 13+6 [9Ε].—Δωδοναῖος, 14+5 [9Ε].—Ἐλεύθερος Ἑλλην, 14+5 [9Ε].—Ἀντώνιος Γ. Καρσινιάνης, 13+5 [9Ε].—Σηματοφόρος Ἑλλην, 15+3 [9Ε].—Ἐξ Σμυρ-ναῖος, 12+5 [8Ε].—Ναύαρχος τῶν Ἀσπα-κῶν, 12+5 [8Ε].—Πέτρος Α. Πασχάλης, 12+4 [8Ε].—Μάρκος Ἀδρήλιος, 10+5 [7Ε].

—Ἐπιτάφιος Πλειάς, 10+5 [7Ε].—Ἐν-θουσιώδης Κόπρος, 11+4 [7Ε].—Γαλανὸ Μανάκι, 12+3 [7Ε].—Δοῦξ τῆς Σπάρτης, 12+3 [7Ε].—Καύχημα τῆς Ἡπειρου, 13+2 [7Ε].—Χαρά τῶν Ἑλλήνων, 11+3 [7Ε].

—Κωνσ. Ἐμμ. Μαντζουράνης, 11+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τραϊνός, 8+4 [6Ε].—Γεώργιος Α. Ἀστερίον, 8+3 [5Ε].—Ἡλίας Ν. Τερζάκης, 5+2 [3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλικὴ Νταμντούρη, 14+8 [11Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σουλφίς, 14+6 [10Ε].—Χάνι τῆς Γραβιάς, 13+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναυτάκι, 12+4 [8Ε].—Μικρὸς Μανδολιστής, 11+4 [7Ε].—(Ἄλλοι εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν δὲν ὑπάρχουν).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 8ην Ἰουνίου 1910

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των. Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰς ἐγκρινομένας Ἀσκήσεις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ.

Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, ἡ ἐπιστολὴ ὠραιό-
τάτη. Εὐχόμεναι τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς γενικάς ἐξετάσεις, καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐπιστάλμα.

Γράφεμι ὅποτε θέλῃς καὶ στέλε μου ἀπ' ὅλα, Ναυτάκι. Τὴν εἰκόνα ὅμως τοῦ σαρκόβου-
ρου ἄνθου; δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω, διότι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, ἡ τοὐλάχιστον ἀπὸ εἰκόνα δημοσιευομένην εἰς βιβλίον ἢ ἄλλο περιοδικόν.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος ἔκαμε τὸν ἀλγεβρι-
κὸν λογαριασμὸν τῶν συνδυασμῶν, καὶ εὗρεν ὅτι μὲ τὰ 18 τεμάχια τῶν ἐξ γελοιογραφιῶν τοῦ 28ου φυλλαδίου σχηματίζονται 816 γε-
λοιογραφαί!!!—Ἀλλὰ πότε μοῦ ἔγραψε καὶ δὲν τοῦ ἀπῆντησα; ὅλα παρέπεσαν ἴσως καμ-
μια ἐπιστολή του.

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφει ἡ Καρδιά Ἑλληνίδος:
«Πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ χροσινὴ ἐπιστολὴ
τοῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Φαῖδωνος, ἄρκει νὰ σοῦ
εἶπω ὅτι τὴν ἀνέγνωσα ἐπτάκις... Μοῦ ἔφερε
τὰς γλυκεῖας ἀναμνήσεις τοῦ σχολικοῦ μου
βίου, ὁ ὅποιος τόσον γρήγορα ἐπέρασεν... Ἦδ-
σον εὐτυχῆς εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶνε ἀκόμη
μαθηταὶ! πόσον ζηλεύω τὴν θέσιν τους!...»

—Ναί, καὶ ἐκεῖνοι ζηλεύουν τὴν ἰδίαν σου...
Μάλιστα, Ἐσθὴρ Ζωή, ἐνθουσιάζετο τοὺς
καλοὺς γονεῖς σου, περαστικούς ἀπὸ τὰς Ἀθή-
νας, καὶ πολὺ εὐχαριστοῦν. Φυσικά, μὲ τὴν
πρώτην φορὰν δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ συνθέσῃ
τελείας Ἀσκήσεις. Συνήθως ἀρχίζει ἀπὸ τὴν
Εὐφρονη Μνεῖαν, διὰ νὰ φθάσῃ σιγά-σιγὰ εἰς
τὸ Ἀ' Βραβεῖον.

Ὁ Μικρὸς Ἀργοναυτὴς μοῦ γράφει: «Τὸ
παιγνίδιον ποῦ ἐδημοσίευσες εἰς τὸ 28ον φύλ-
λον ἦτο ἔκτακτον. Ἀπὸ τὴν γὰρ μοῦ ἔφερα
ἀμέσως εἰς τὸ Πρακτορεῖον καὶ ἤγορασα ἄλλο
ἓνα φύλλον, διότι ἐπιθυμῶ νὰ τὸ φτάσω ὅσο
τὸ δυνατόν γρήγορα. Καὶ μόλις ἐπέστρεψα
εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἔφτιασα καὶ ἐπέτυχεν ὁμαρ-
σίως.» Ἀπ' αὐτὸ ἔκαμαν ὅλοι!

Τὸ ἐξῆς περιέργον μοῦ γράφει ὁ Ρυγολέτιος:
«Ὅταν τὸν περασμένον μῆνα ἐπῆρα τὸ μι-
σθόν μου σὲ εἰκοσιπεντάριχα, σὲ κάθε ἓνα ἔγραψα
μὲ κόκκινον καὶ μαῦρον μελάνιν, ἔχωγραφίσα δη-
λαδὴ, τὸ ψευδώνυμόν μου Ρυγολέτιος-Διάπλα-
σις τῶν Παιδῶν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν μὲ
χονδρὰ γράμματα. Ποῦ εὗρεται, εἶπα, ἂν δὲν
ἔξαναπῆρα κανένα ἀπὸ αὐτὰ στὰ χέρια μου
πάλι!... Πέρασε καιρὸς... τῶρα πᾶ καὶ ξε-
χασμένα αὐτὰ τὸ πράγμα... Ὅταν σήμερα,
συναντῶ στὴν ὁδὸν Αἰδίου τὸν φίλον μὲς
Μαμαρωμένο Βασιλῆα, ὁ ὅποιος μὲ εἶνε πολὺ
ἀστείον ὅρος, μοῦ λέγει:—Ἐλὶς πάλι! τὴν
ἔκαμες τὴν φιλοφύρα σου καὶ μὲ τὰ εἰκοσιπεν-
τάριχα! Ἀμέσως δὲν κατάλαβα τί ἐνοούσες
μὲ αὐτὰ τοῦ τὰ λόγια. Ὑστερα ὅμως ποῦ ἐξη-
γήσῃς ὅτι στὴν Καρδίτσα!!!!... ἔλαβε βέστα
ἓνα εἰκοσιπεντάριχο, ποῦ ἐπάνω ἦτο γραμμένον
τὸ ψευδώνυμόν μου μὲ τὰ δικά μου γράμ-
ματα!!!!»

Καὶ μία Δηλώσις: Πολλοὶ φίλοι μου συνη-
θίζουν νὰ κλείουν καὶ ἀπλῶς νὰ περικόπτουν
τοὺς φακέλους τοὺς περιέχοντας Μικρὰ Μι-
στικά, Δύσεις, Χειρογράφα των διὰ διαγωνι-
σμούς, κτλ. Ἀς μᾶθουν λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς
πρέπει νὰ τοὺς ἀφίνουν ἀνοικτούς, διότι τὸ Τα-
χυδρομεῖον Ἀθηνῶν μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ
μοῦ παραδίδῃ πλέον τοιοῦτους φακέλους
(κλειστοὺς δηλαδὴ καὶ μὲ γραμματόσημον ἐν-
τύπου ἢ χειρογράφου.) Ἐπίσης οὕτε εἰς κλει-
στοὺς φακέλους, μὲ γραμματόσημον ἐπιστο-
λῆς, οὕτε εἰς ἀνοικτούς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ
ἐσωκλειετὲ μεταλλινὰ νομίσματα, δεκάρες, νικελ
κ.τ.τ. Αὐτὰ τὰ μικρὰ ποσὰ νὰ τὰ στέλλετε
εἰς γραμματόσημα. — Συμμορφωθῆτε λοιπὸν
διὰ νὰ μὴν ὑποστῇτε ἀπωλείας.

Νιρὲ-Χανούμ, καὶ ἄλλοι μοῦ τὸ ἔγραψαν
αὐτὸ καὶ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἄσκοπον. Δι' αὐτὸ
ἀρχίζω ἀπὸ σήμερον νὰ σημειῶν καὶ τὴν
πόλιν τοῦ βραβευομένου, ὅταν δημοσιεύεται ἡ
φωτογραφία του ὧς λέγεις, θὰ γίνεται οὕτω
καὶ μὴ ἀμιλλὰ μεταξὺ τῶν πόλεων. — Τοῦ
χρόνου λοιπὸν; Ἀς εἰνε!

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Λουλουδὶ τοῦ Βρά-
χου, Ἐξορίστος Ἀθῆς, Δάφνη Χαράς, Ρο-
δοπαῖα Ἑλληνοπούλα, Ἀκρονανλία, Σαρ-
θὸς Ἰππότης, Ἀνδρέας Ἀνδριος, Κυμαί-
ζουσα Κνανόλεως, Σουλφίς καὶ Κερκυραῖ-
κὸς Ἀσθῆρ.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. θὰ
ἔχουν τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶθουν τὴν τύχην
των εἰς τὸ ἐργόμενον

